

♡ Terezi A p. Kučera
Několik pohádek o hadech

Dvě Terezi A p. Kučera

Několik pohádek o hadech

Klasické pohádky a pověsti

„Hadí koruna“ podle Karla Jaromíra Erbena

V jedné vesnici žila jedna vdova v chudobě
a svoji malou dcerušku měla při sobě.
A ta dceruška každé ráno k snídani misku s mlékem měla,
že na snídani s dcerkou chodí had, to matka nevěděla.
Tak spolu snídali, tak spolu jedli,
a když miska prázdná byla, dceruška matku poprosila:
„Maminko, prosím, ještě bych si misku dala.
„Sísa“ mi nic nenechala.“
Jaká to „sísa“ maminka nevěděla,
ale vždycky misku mléka pro holčičku měla.
Dlouhých sedm let tak had s děvčátkem snídal,
až v sedmém roce dívce povídal:
„Jestli se mnou půjdeš, každou dírou projdeš.
Kudy půjdu já, projdeme oba dva.
Až přijdeme ke mně domů,
budou se ptát, co chceš za odměnu. Ty si přej jen korunu!
Ta koruna je kouzelná, splní všechna přání tvá.“
Když přišlo děvče do domu hadova, starý had povídá:
„A co bys ráda, když ses tak starala o mého hada?
Jakou bys chtěla odměnu?“
„Ráda bych zlatou korunu!“
„O korunu mne nežádej, něco jiného si přej!“
Ale dívka nic jiného nechtěla, pořád jenom korunu ráda by měla.
Starý had jí tedy korunu dal a za bílého hada ještě poděkoval.
Když pak dívka přišla domů, ve skříni snadno našla místo pro korunu.
Na chvíli se zamyslíla a v duchu přání vyslovila:
„Kéž bych tu skříň plnou šatů měla, oblékla si to, co chtěla!“
Jen si něco pomyslela, vždycky měla to, co chtěla.
Korunu si k sobě vzala a do obilí ji dala.
Na chvíli se zamyslíla, a pak přání vyslovila:
„Kéž bych měla hojnost obilí, aby u nás lidé hlady nebyli!“
A ani se nenadála, velikánská hromada obilí před ní stála.
Ale jednou, když obilí do pytlů nabírala,
s obilím i korunu do mlýna poslala.
Víckrát už nikdy zlatou korunu nespátřila,
proto v dobrém se všemi lidmi žila a závist je tam netrápila.

Ve mlýně ji mlynář taky nespátřil,
asi spadla do vody, kde vzal ji vodní výr.
Možná zas k bílému hadu do skály vplula.
Možná, že celý svět obeplula.

